

Обрътеновъ, П. Воловъ, Ил. Драгостиновъ, Хр. Карадинковъ (Бунето), Георги Апостоловъ и Иванъ Хаджи Дим тровъ.

Само по прѣпоржка на властъ-имѣющитѣ се приемаха за членове на комитета лица, които още съ нищо не бѣха доказали бунтовническихъ си способности. Така напримѣръ Георги Измирлиевъ бѣ приетъ въ казармата по прѣпоржка на Георги Апостоловъ; малкия Обрѣтеновъ (Георги) по прѣпоржка на голѣмия Обрѣтеновъ (Никола), Гавраилъ Хлѣтковъ (Бенковски), Иваница Данчевъ и Н. Славковъ бѣха приети по прѣпоржката на Ст. Заимовъ. Стамболовъ бѣ противъ приеманието на Славкова[†]) въ казармата, но мнозинството на властъ-имѣющитѣ подкрепи предложението на Заимова, и Славковъ биде допуснатъ да живѣе въ казармата.

Тодоръ Кирковъ не е отъ „вѫтрѣшнитѣ“ на казармата.

Прѣзъ ноември и декември (1875 год.) наема, освѣтлението, отоплението на казармата (квартираната на Апостолитѣ и тѣхните помощници) се плащаха отъ суммитѣ на враченския комитетъ, а не отъ кесията на Горова, както казва автора. Дѣйствително, Горовъ бѣ похарчили около хиляда (1,000) лева за материалната поддръжка на казармата, но прѣдметната сума му се повърна отъ Митю Цѣѣтковъ, делигатъ на враченския комитетъ. Членоветѣ на комитета се храниха въ казармата; готвачетѣ бѣха; Христо Карадинковъ, Г. Хлѣтковъ (Бенковски), Г. Икономовъ и Н. Обрѣтеновъ; а Георги Измирлиевъ и малкия Обрѣтеновъ дѣрва цѣпиха, печки палѣха и чистеха стайнѣ. По „висши съображенія“ въ казармата не се допускаха „вънкашни лица“; ето защо всичките кѫщи работи се вършеха отъ самитѣ членове на комитета.

На стр. 316 — 317. З. Стояновъ невѣрно съобщава номерацията на революционните окрѣжии: България бѣ раздѣлена на петъ **революционни райони**, а не на четири, както казва автора. Тѣ носѣха слѣднитѣ нумера и названия.

[†]) Никола Славковъ днесъ заема длѣжността Софийски градона-чалникъ.